

højelse i store Dele af Landet, er der kun fem Sogne, nemlig i Sundevéd, hvor denne Forhøjelse faar Virkning i indeværende Aar. Jeg spørger: Kan det være den danske Rigsdags Mening, at kun fem Sogne skulde have denne Forhøjelse. Jeg mener, at det kan ikke være dens Mening. Sagen er den ganske simple, at det hele beror paa en Tilfældighed. Jeg bliver vel enig med alle ærede Medlemmer i denne Sal om, at Skatterne skal hvile paa Ligelighed og Retfærdighed, men ikke paa Tilfældighed. Men i dette Tilfælde hviler Skatten paa en dobbelt Tilfældighed. Rent tilfældigt har det været for Over-Skyldraadet, hvilket Amt det har taget under Behandling først, og ikke mindre tilfældigt er det, at en Skattekreds i dette ene Amt har faaet Forhøjelse, medens andre ikke har faaet det. Jeg vil se det, før jeg tror det, at den danske Rigsdag hylder det Princip, at Skatten skal hvile paa en Tilfældighed og ikke paa en Lovbestemmelse.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Justitsminister, der omtalte Markhypotekspørgsmaalet. Jeg vil gerne rette en Tak til Justitsministeren — som ikke er til Stede —, fordi han gav saa udførlig en Begrundelse af dette Spørgsmaal; selv om jeg ikke kan billige det Synspunkt, Ministeren anlægger, takker jeg for den Redegørelse, der kom. Jeg forstaaer meget godt, at den højtærede Minister nøjedes med at tale Jura, for det vilde være meget vanskeligt i denne Forbindelse at tale Moral. Jura kan der i dette Spørgsmaal altid tales. Den højtærede Minister bestred min Ret til at sige, at de Retsafgørelser, der forelaa, hvilede paa tyske Lovbestemmelser. Den højtærede Minister sagde, hvad jeg med den højtærede Formands Tilsladelse skal citere: „men det virkelige Forhold er, at de paagældende tyske Bestemmelser, for saa vidt de ikke straks blev ophævet og erstattet med den for den øvrige Del af Kongeriget gældende Lovgivning, blev gjort til en Del af den danske Lovgivning“. Man kan naturligvis give denne Forklaring derpaa, men jeg maa alligevel hævde, at reelt er det mig, der har Ret, og ikke Justitsministeren. Og som Bevis ønsker jeg at anføre et Par Paragraffer, bl. a. i Lov Nr. 288 af 1920 indeholdende nogle Bestemmelser vedrørende Lovgiv-

ningen og Forvaltningen i de sønderjydske Landsdele. Nu er jo det, det drejer sig om her, privatretlige Forhold. Og den Lov, hvorefter disse Forhold skal bedømmes, er Lov Nr. 259 af 28. Juni 1920, hvori det hedder i § 5, at „Retsforhold, der er stiftede inden dansk Rets Ikrafttræden, bliver at bedømme efter den hittidige Ret“, det vil altsaa sige, at den Lov, vi havde den Gang, den tyske borgerlige Lovbog, bliver i Kraft, og at disse Forhold bliver at bedømme efter denne Lov. Det hedder yderligere i samme Lovs § 18: „Naar en Fordring opfyldes efter dansk Rets Ikrafttræden, bliver Opfyldelsesretshandelen og dens Fuldbydelse at bedømme efter dansk Ret, hvorimod Spørgsmaalet, om Opfyldelsen i Indhold stemmer med Forpligtelsen, bedømmes efter den Ret, hvorunder Fordringen er stiftet“. Nu maa den højtærede Justitsminister for mig gerne paastaa, at det er dansk Ret, der ligger til Grund; men det er de samme Regler, der gjaldt, før Genforeningen fandt Sted, og Loven peger det ene Sted efter det andet paa, at disse Forhold skal bedømmes efter tysk Ret. Derfor maa jeg fremdeles hævde, at jeg har Ret i den Opfattelse, at det er reelt tyske Bestemmelser, der ligger til Grund. Domstolene ser ogsaa paa dette Spørgsmaal paa samme Maade, giver i hvert Fald samme Definition deraf. I Søndre Landsrets Sag Nr. 281 for 1924 hedder det: Det er i den indankede Sag rettelig antaget at den her foreliggende Retstvist vil være at afgøre efter tysk Ret, da det drejer sig om en før Genforeningen stiftet Fordring. Og i en anden Sag, Nr. 207/1924, hedder det: Da den i Dommen ommeldte Hypotekfordring er stiftet før Genforeningen, vil Spørgsmaalet om, hvorvidt Opfyldelsen stemmer med Forpligtelsen, være at bedømme efter tysk Ret. Jeg mener efter disse Beviser, at den højtærede Minister ikke med Rette kan sige, at jeg ikke var berettiget til at hævde, at disse Afgørelser hviler paa tyske Lovbestemmelser. Hvad vil det sige, hvis man hævder det Synspunkt, som den højtærede Minister har hævdet? Det vil sige, at Valdemar Sejrs jyske Lov i Praksis var en preussisk Lov fra 1864—1920. Jeg ved meget vel, at der i den Tid er faldet Afgørelser efter Valdemar Sejrs jyske Lov, men jeg har aldrig nogen